

"איך אעללה אל אבי והגענו איננו אתי..." (מד, לד)

בתחולת פרשת ניש, מוגלה יהודה לעניינו בכל גולו והדרו. הוא מופיע כנאי האחים לפני יוסף ומנסה בכל יכולתו וכשהשכו שונת גורו, מוגע ראשון מתאר ברכות יתרה, את הששלשות היחסים בין האחים לבן איוו "היאש", מוגע שני שתקלו בו (ימתו תלה בעיליה באטלינו) - רשי"ד, יוסף אכן משוכנע ועומד בשול', "היליל לי משומות" זאת, האשף מנגע הבבב בעי, והוא היה לי עזד ואומר לעל שלום אל אביכם" (מד, יז). כל כח שכנוע של יהודה לא עדס לו. לאורך כל הששלשות מערכת היחסים, לא הוועיל תחונו. אף פירוטו את התכוונות בהם עלה הוא על אחיו בטעמי (גבורה), בלחמה ובמשום רשי"ד, למ, לא הוועיל לו. יוסף, המציגר כאן לעניינו כחכם ואמר וחרש, אכן מוגב ונמלח אותה עד דבר יהודה. אכן הוא מוגב בנסיבות מוגבים, יוסף אמר: "כִּי אֵיךְ אָלַלְתָּךְ בְּפֶתַע פָּתָום וּפְרַץ בְּכָלְךָ שְׁמַעַן דְּבַרְתָּךְ".

מנוחה היה דבורה, וכי מה בך יהודה עשו בך יערר אמר ל': "וְהִיא קְרָאוֹת כִּי אַנְתָּךְ מֵת וְוּדָרְתָּךְ עֲדָרְתָּךְ תַּשְׁלִיכָה בְּגַנְוֹן שְׁאַלְךָ" (מד, לד); סוף טה. יותר מאשר ליהודה, ומדוע "שבר" דוקא מול צער של יהודה ולא מול צער של אביכם?

ברם, מעוני מומי האנון עירק גלדיות זיל', אודים אנו כאן את התבגרות של יהודה, על כל מניינעה אושנות גדריא. הרי יכול היה לטען לנויד גנדי "כי עבד אבר את העדר ... היהיות בשייער עולם" וכו', גם מודע טעם רק שורה לא יכול לאות בצער אבוי מתחוקות ואוראות רגשות, מבעי יהודה על הכהנה עלה - הענותות - יכולות למסוך את האשיות ואת הרשות והחייה היהודית של האלים, ברע שצע נעל דרש ואות. דהinyין, ברע שיטות נימוקים ויתכן אף עוזו נושא חזקஆ, עד בטרא נין יהוד לחשבר לו בעיניו עין יהוד האחים, לבעליות אי הופעת בנימין ויתכן אף עוזו נושא חזקआ, עד בטרא נין יהוד לחשבר לו בעיניו עין יהוד האחים, והוא לא יכול היה להתמקם. דבר יהודה שצואר מלכ רבבו לש. יוסף חיל רגע, דחל דיל יוסף להיות רוד ושליט. הוא קרע על פיו את מסנה הנקשות ורשותה לעצמו לרפרך בכיכר. הינות החדרת, ייפיצה את המן הקשוח והסרה מה פגוי את המסתה בובת אתו, והמעשה רורתה נס חסר גננות אשית וחוסר עין (רווח או חפס), אפליל דהירן, הס מהווים את המשקל המכריע בהתחנותה של יהוד. ברגע אחד, אין מושט ומטוד בפניה, וונפצת רורתה היא כלתו בטי נינה, קרויה היא מסקנת מעל פנים ופולחת ובוקעת היא וירודת עד עמק נפש. ככלומר, כאשר שנו רעינו, והיה טוב כל אשר היה, אך ישנו טוון טוב הממן, על הערין שכוב ביירר לניצח להכני את הרוחינו נונחות ממן.

ומילא, בדור מום שנאמור במסכת מגילה (ט, א): "דרש בר קפרא (תהלים, ח, י: מאי דכתיב, למה תנצחון פס נבוניות, רשותה, צחיה בתקול אמורה במסכת מגילה (ט, א), רשות בר קפרא (תהלים, ח, י: מאי דכתיב, למה תנצחון פס נבוניות, רשותה, צחיה בתקול אמורה לה)."

על מום דהירן - בעל מום הוא. הקב"ה דין דין עם הרים (רמאל ובורו) וכיס עלהם, על שתחנו שונבות הלא תורו.

רצוגם וטאפטם וכונן אפליל כמיותם של ההרים, להיות כל ומכשי לו הזרותה האלקנית והגנחות של העלים, אינה יכולת מורייד השפע עלם.

הרabb פס

גלוין זה מקודש עיי' ר' אליעזר גנץ ומשפטתו שייחוי לע"ג האם, החותנת, מורת הנינה גנץ ע"ה בת ר' שמואל אריה וינטז זל' נב"ע ט' בטבת תש"ט

תנצ"ה

לאורט נלך / עורך: נפתלי יעדי

"יִדְרֵךְ נָא עֲבַדְךָ זָכָר בָּאָזְנֵי אָדָן..." (מד, יח)

ימים אחדים לפני הפסח, הגעה לחיפה אוניה ועליה יותר ממאה יהודים בלתי-יהודים (ללא סתיק) עליה מהמשלה הבריטית. פקידי המשלה לא הצליחו לרדת מהאוניה וביקשו לשלחן חזהה לארכות מוצאים. הדבר נודע למרון הרב קוק זצ"ל והוא ביקש ראיון דוחה אצל הנציג היליד פלומר. הרוב החל לנצב העיליו, בלויות הרב מימון זצ"ל. כאשר התיעב בפני הנציג, שטח לפניו את בקשתו, לאפשר ליהודיים לרדת מהאוניה ולהקלט בארץ. הנציג העמיד פנים תמהות ושאל את הרב: "כבודו, ראש הרבנים בארץ ישראל, צרך לך חומר ולשמור על חוקי התורה? הילידי מגורשו מעבר על חוקי ברוכב. אי נברחות מטעם ממשתי לשמר על חוקיה בארץ זו וכיצד יוכל הרוב לבקשי לעבר על חוקי ממשתי שאל הנציג.

אני מון על חוקי התורה, שהם חוקים כדקים ושרירים. ואילו חוק היגיינה, המגביל עלילותיהם של יהודים למולדהם, הוא בלתי-חוקי ולכך אני וואה חובה לעצמי לבקש מכובדו לעבר על חוק בלתי-חוקי זה. מודיע אתה חושב חוק זה בלתי-חוקי שאל הנציג. כיון שהוא נגד את החוק הבינלאומי, השיב הרב. למראה הבעת תמייהה שלעה בפני הנציג, המשיך הרב ואמר: "חוקי תורהנו הקדושה, הם חוקים ביןלאומים, שכל עמי העולם ובתוכם הבריטיים קלטו מטבחם את אמונהם ואת דתם. על פי תורתנו הקדושה, מחייב כל יהודי לעלות לארץ ישראל ואני רשאי לרשות לך אחד להגביל חובה זו ..."

על פי "מלכים בני אדם"

"זהקתם לאבי את כל כבodi במצרים" (מה, יג)

הצדיק רבי אברהם יהושע השל מאפקיא, נג לברק מידי פעם בקהילות השונות בסביבות מקומות מגורי. פעם אחת, נסע יהוד עם בנו למשע כוהה ובכל מקום אליו הגיע, יצא מאות יהודים לקבל את פניו וחלק לו כבוד. החלה דעתו של הצדיק, נוכח קיבל הפקידים הנלהבת שזכה לה, ובמוכחה פנה לבנו ורבו יצחק מאיר מזינקוב ואמר: מודע חולקים כאן האנשים כבוד למי שאין ראוי לכך? רשב מאיר עצרו האממי של אבי ומותך רצון להריינו, השיב לו: לא לאכבדך יטרח האחים, אלא לבכדי.

תניינעה דעתו של הרב האפקיא ומשמץ שבתקופה דסוף הרוך. לਮחרת, שאלא בנו: מה רוא המוני בני ישראל לחולק לך כבוד אתමול, ישיאו את מוקם אליו הגענו? חיך רבי מאיר והשיב לו: עכשי כמו צדיבר יטרח הצדיק לאחינו, הוא אמר להם: "זהקתם לאבי את כל כבodi במצרים" – כל הכבד שוחלקיים לבי מצרים, אין אלא מושם שאני בנו של יעקב.

על פי "חסידים הראשונים"

חבר המערכת: הרב אברהם פס, משה רוז, נפתלי יעדי, יהוה מלך

העריכה בסייע ארכוי כל י"ד ברוזמן" לימיון הוראה ודיינון, בית ספריא, וחוכות

טלפון: 054-4233763 08-9412048

www.pirsuma.com/siach

אתורנו במייל: 08-9475106

הדפסה: דפוס שרג' רחובות טל.

זה שעה מטעם הנזכר ("או החיים", בראשית מה, ד"ה בחתום יוסוף). עד מברך יה' או החיים", כי לא רק שיווק אל רצה לבישת את אהו על המכירה, אלא אף הוא יאהו, ואמרו ה' במאורו של שלל ידי המכירה היה הצל של מערם ואות משפטו פרעב: ייאומרו שם, פטコン (ה): אל יחר עבניכים כל פרוש, לטעם שמלפומים ואות עקה, שטרפונים לאעכטם כל הנגלהת העגינין, והשתווות אשר שבלם נחנכוותם למכור, כבודת ושב' (ב), (כ): מונאה היה היי' וכו', והוא, ובדרך דבר ומגוז מאכל'ל ר' אמר על אשר רם כעדם. ונון עם זה, כי ארוכת מעשרם רם, מיליכם, כי נון כוחה דודלה, כי מלחמת שלשים לאיליכם מיליכם, כי נון עם אלה יחר בעיניהם על הדבר ("או החיים", בראשית מה, ד"ה ע"ז ע"ב).

וישvirף הרגש לאחיך, כי למותות בזעם המכירה היה חיש שאריות והתבונן גלו, בראשית, כעת לאיר שאריה מבן שאמתה את היהיטה והרשות, והוא עני שמרט מידי יונה שנטה. כך צמינו דברי בעל ה' או החיים": "וילא אמר להם, זו אמתה כי בשעת שעשה אשור כבורו - הי' הדרכם וואסדים, עמיין, אץ היה לה האכורה רבב אחים עם אחיהם והמשיח יזרעדי מוצרי, זע' המשעה היה מאת היה והם שליחותו וברוך עשו, ולא שליחות עצם, ובזה אמן מוקם יעקוב שנברר של מוכרים היהיטה ל佗ור, לאחר מות וזה זומה למתקון לשักษות חרוי כוס קוץ והשקלות כוס טרי, ואינו מתחייב כלום, והרוי הם פטורם והשקלות כוס טרי, טרי, ואינו מתחייב כלום, והרוי הם פטורם והשקלות כוס טרי, טרי, כי חותמת אליכם").

הרב אב"ש

שיח באור החיים

חנוך לנער

כפתלי יער

ט קדיש הכללי

יום צום עשרה בטבת, "צום העשירין", נקבע על ידי חבורת הנוצרים כתניי'ם קדושים כלכלן. גם זו יכול להיות תקופה של שגשוג כלכלי, בני משפחה בשואה שעברה על עצמן שנות העזה ומכוסה פרולטרם או דוד, התייחסותם גם זרים ולומר קדיש לעילוי שמותם ולהזכיר להם י"ד ש"ס" בתקודתם. בתקופה של עלייה לארץ והגירה, קבעו יומן ציון ניסן כיום החורון לשואה ולגבורה. נשאלת אם כן, השאלה מה חוק י"ס החורון לשואה ולגבורה", קבע את יומן ציון ניסן כיום החורון למדוי. מכאן שהנקודות הזמן פיאו המשמשות של י"ס זכרון נקבעו גם ולמענה, החל המודר בילל הסדרי). מהי של בכורינו בכורו אשו נמנם לחוקם עתיד, ערך ר' רב, כלולו, ערכו עיקרי של החורון הוא הלימוד לעתיד.

בזכרון השואה יש שני מילדיום: אחד, המimid האיש שאל כל משפחה או פרט, ששללו בני משפחה בדרגת קירבה או אחרת בשואה ובគקסם החערב עצמה והארך שב שמי, הוא מוגן על עלייתו המשממת, מוטצא יכו כוה. המimid השני, הוא מוגן על כל הארץ, המהויסת כלכל עם יהודויים לעם החושב בציון, בפרט. בשיטים הראשונים לתקומות ישראל ואחריו, היה המוקד עיקרי של זכרון הגברות על ידי הגורמים השמיים, זכרון הגברות, זכרון מרד גיטו ורשות, פרטיזנים וכיווץ, וזה, העשי בדורות של ליחום פיסות

ונס עתה הוא מחהה עד שיסופר רגע, ובאותם בנים הכהן לבד בחטאיהם, וודאי לא יכולו את אלקים. בפנס של תלמידו, האה מאועלתו בדורותיו. להעת האלאשׁ, יש סיבה מסוימת לכך: כאמור לעיל, הסיכון הזהאים, שחומנישים על מנתות יוסי, מ'יה' ננד מודע': חס מדורות לבך, ונעהו היה נבד, והרי הוא לא היה יוסי קובע, שרך במניין היה נבד, והרי הוא לא היה בין המורה את יוסף. משמען שאין זו מעשין מלכיתא יוסי, ושכן דרכו ליליה תסתמיה נגדם. אך, כי מקום לשות ולשנות אין יותר בוגר... וושה... לאזכר בהרבה בורי, מוחן ובוגר בלבו.

אנחם אדלשטיין

הרב עזביהו יוסף (שם) כתוב, שלבתתילה יש לשאל כל חלה מהשכן, נאשר להשתמש בחלות קפואה.

אמנם, הרב שמואל ואזרז שבט תלוי - חי,
ימין אלו פוסק, שאף מושם מילוקים - דעתו לחומר ואין
להשתמש בחלות קפואה, שהרי לדעת סוכרים שצרכי

ובצעוע על شيء החלות, צריך שוחלה תהייה רואייה לאכילה
וממש, ועל כן לא מועל מה שהיא תשפר לאחר מכך ותהייה
אלא איזהו בכליה. האנו ועוד, לדעת חולקים שאין צריך

ובצעוע על شيء החלות, על כל גיטים מודשים ושיערים כיריכים
והזיות אינם לאכילה.

ב. חלה שאולה – לדעת "צץ אליעזר" (ח'יב, סימן לו), רביבות אפרים" (ח'א, סימן רב), והרב עובדיה יוסף (שם), מיתין לנאית ידי חותם "לחם משנה" על ידי חלה ששאל אמרתנו.

או, בשתיו "בן שה'" (פרק י), שanax לאתא די
הערעה בלוטש שאול, והוא הרב שלמה זונט אנטזען צפ' שיש, הערא
(א) טאנטזקן כהן, מושס שאול בעין שענין שעיהה דומעה לילחט
מעשען' של המכ במודר, שהיה ראיו לאכול משניהם והרי
אסרור לו לאכול אלוחם טאנטזקן שאול.

החולות - אין יוצאים בכך, שהרי צריך לאכול את שנייהם.

הרב אריה וייזל

פ' י

לחם משנה" (ה)

ג. תלה פופואה – ה"מנת יצחק" (ח'ט, סיון כב ז אליעזר"ו (ח'יד, סיון מ) ותור עבדיה יוסף (ח'ז) – י"ח, מועד קען תנבר, עשוין להשתמש בפומאלה ל"ח'ם טהרה"ו. ואית, מושן שאן שרגען געלן גען ראייה לאכילה, מכל מוקס, ואיתר מון וויא הנשבה לה לאיליה, על כב, בסעת בצעעה היא הנשבה לאכילה. ה"מנת יצחק" כתבת, שאר "שבשען האיליה בשעת קורש לאחים לאמון טהרה עירין לא ענש לאכילה, מכל מוקס, כיון שאפשר לתקנו באכילה יי' לאכילה אחר כב, קורי ראיו לאכילה"ו. אך, שלמה ולמן ואשריך"ו "שמירות שת בלבכתה" – מפי ח' הל (ט) וכן שווית "צעל החכמה" (ח'ג, סיון קי, אווי, ר' רוקח אס חלה והושך במן סודתו והזה ראייה לאכילה, כל תחילת להשתמש בפומאלה ל"ח'ם טהרה"ו, אך בלעדיו זה – אין יוכן כונש בתשליל פופואה.